

SKUP 2008 – 20

Prosjekt: Irak-marerittet som ingen fikk høre om
Medarbeider: Bjørn Asle Nord og Frode Bjerkestrand
Publikasjon: Bergens Tidende
Publisert: Januar – desember 2008
Medium: Avis og nett
Tema: Forsvar/helse

METODERAPPORT

FOR SKUP - PRISEN 2008

1. Av Bjørn Asle Nord og Frode Bjerkestrand

2. **«IRAK-MARERITTET SOM INGEN FIKK HØRE OM»**

Del 1, 2 og 3, med påfølgende nyhetssaker.

3. Publisert i Bergens Tidendes lørdagsmagasin, BTMagasinet, papiravis og på BT.no over en periode på vinteren og våren 2008 (start 26. januar til 18. juni), med fortsettelse høsten 2008 (fra 19. november. til 4. desember).

4. Redaksjon:

Bergens Tidende

Krinkelkroken 1

5020 Bergen

Tlf: 05500

5. Kontaktpersoner:

Bjørn Asle Nord

Helgeplasset 20

5148 Fyllingsdalen

Mob: 90861249

Epost: bjorn.nord@bt.no

Frode Bjerkestrand

Welhavens gate 61

5006 Bergen

Mob: 97978790

Epost: frode.bjerkestrand@bt.no

6. Redegjørelse for arbeidet:

a. Hvordan arbeidet kom i gang:

Høsten 2007 hadde kollega Trond Nygard-Sture på trykk en oversikt over FN-opdrag i utlandet der nordmenn kunne ha vært utsatt for stråling fra rester etter uranvåpen. Etter dette fikk artikkelforfatteren en telefon fra en indignert soldat, som lurte på hvorfor BT ikke hadde hans oppdrag med på listen.

Forklaringen var at oppdraget ikke fantes på Forsvarets offisielle lister. Vår kollega fortalte oss om denne hendelsen, som et innspill til mulig sak i BTmagasinet.

Vi bestemte oss da for å oppsøke denne veteransoldaten. Vi avtalte et første møte på Jernbanekafeen i Oslo, for å finne ut hva dette egentlig var for noe, og for å bygge tillit.

Tre av veteranene stilte. De fortalte en utrolig historie om FN-opdraget Normed Unikom I, et norsk feltsykehus i den demilitariserte sonen på grensen mellom Kuwait og Irak etter den første Golfkrigen i januar 1991. De var svært åpne og ærlige både om det som skjedde der nede, og hva de mente det hadde gjort med dem.

Fortellinger og fakta var springende, men overlappende og parallelle. Vi oppfattet veteranene som svært troverdige.

De fortalte også en historie om sykdom, senskader, systemsvikt og 16 års glemsel, som var vel så sterk. Og ingenting av de de fortalte var særlig kjent i den norske offentligheten.

Etter dette møtet var vi overbevist, vi bestemte oss for å gå videre med saken.

b. Sentral problemstilling:

Hva skjedde egentlig med de 67 nordmennene og –kvinnene som deltok på oppdraget NormedUnit Unikom I i ørkenen i Irak vinteren 1991?

Hvorfor hadde ingen hørt om dem, selv ikke i Forsvaret?

Og: Hvorfor hadde de ikke fått den hjelpen de hadde behov for og rett på etter oppdraget?

Vi ville fortelle historien om et FN-opdrag nesten ingen visste om, som ingen lenger ville snakke om, og der det gikk svært galt for mange av deltakerne. Sykdom og psykiske lidelser hadde plaget nesten halvparten av deltakerne i 17 år, uten at de hadde fått systematisk hjelp og oppfølging,

Bak dette arbeidet stilte vi følgende premisser og spørsmål:

Norge skal i årene som kommer sende norske soldater på utenlandsoppdrag.

Siden 1950-tallet har om lag hundre tusen nordmenn deltatt i internasjonale operasjoner.

Svært mange av dem sliter med senvirkninger av oppdragene de har vært på. Hva vet vi egentlig om dette? Vet vi hva vi sender dem til? Er Forsvaret flink nok til å informere før de rekrutterer?

Mange veteraner var svært misfornøyde med oppfølgingen fra Forsvaret. Noen av dem hadde gått til søksmål mot staten.

Vi valgte å fortelle historien om NormedUnit Unikom I for å illustrere hvordan Norge behandler og følger opp sine utenlandsveteraner.

c. Endring/utvidelse av problemstilling

Etter de to første magasinsakene var publisert, skjønte vi fort at dette var en historie med mange aspekter og problemstillinger. Det understreket samtidig at tesen vår holdt stikk: Historien om Irak-veteranene også var en fortelling om hvordan Norge behandler sine FN- og NATO-veteraner generelt, og at verken lovverk eller system holder mål.

Vi valgte derfor etterhvert å utvide deknningen av sakene våre. Etterhvert skrev vi også om:

- FN-veteraner møter veggen i NAV-systemet: Det viste seg fort at det offentlige hjelpeapparatet ikke er tilpasset veteraner fra krigslignende situasjoner, folk som sliter med psykiske senskader som posttraumatisk stresslidelse, f. eks. Vi skrev blant annet om veteranen som har hatt over 20 saksbehandlere på ett og samme NAV-kontor. Og om veteraner som selv måtte dokumentere sakene sine i absurd detalj i svært ubehagelige rettssaker mot staten.
- Sterk splid mellom Forsvaret og Forsvarsdepartementet: Mens Forsvarsministeren gikk ut og varslet endring i den eksisterende trygdeloven, gikk Forsvarssjefen ut og krevde ny regulær krigspensjon. Det er ikke vanlig at øverste embetsmann torpederer et forslag fra sin egen statsråd på denne måten.
- Effekten av uranvåpen: Vi visste at senskader blant krigsveteraner ikke er et særnorsk fenomen. Det gjelder også effektene av å bli utsatt for støv fra uranvåpen. Slike våpen er fremdeles svært kontroversielle. I tredje magasinsak bestemte vi oss derfor å dra til utlandet for å fortelle historier som var parallelle til det de norske FN-veteranene var blitt utsatt for.

d. Beskrivelse av arbeidet:

Metodebruk:

Vi ønsket å fortelle denne historien så detaljert og korrekt som mulig. Vi var fra første stund bestemt på at vi skulle bruke fortellende journalistikk som sjanger. Den engasjerer leserne, er pedagogisk og og underholdende på samme tid, og den gir ofte innsikt og dybde i større grad enn andre sjangre.

Vi måtte også rekonstruere omtrent alt som skjedde i de seks månedene denne kontingenten var i Irak. Og det som skjedde etter at de kom hjem.

Vi begynte med å kartlegge deltakerne på oppdraget, prøve å finne ut hvor de var, så mange år etter. Til dette arbeidet brukte vi en deltakerliste noen av veteranene hadde samlet ved et treff noen år tidligere. På grunn av senskader og til dels alvorlige psykiske lidelser, var mange av dem naturlig nok skeptiske til å fortelle om sitt liv og sine erfaringer. Derfor ba vi de tre opprinnelige kildene om å ta den første telefonen til noen av kollegene sine, for å bryte isen, og for å forklare hva vi hadde som mål med sakene våre. Noen av deltakerne var svært vanskelig å oppspore, et trekk ved psykiske senskader er nettopp at folk trekker seg tilbake og isolerer seg. Vi fortsatte derfor med å ringe rundt til venner, bekjente og slekt for å finne Normed-deltakere helt opp mot deadline. Metoden viste seg å fungere bra, stort sett alle sa ja til å snakke med oss,

Etter en del research valgte vi ut tre-fire deltakere fra forskjellige deler av landet, med forskjellige erfaringer etter oppdraget, og brukte dem som hovedkarakterer i fortellingen.

Vi brukte en blanding av dybdeintervjuer ansikt-til ansikt og på telefon. Vi visste allerede at Norge operer med en skadeprocent for FN-veteraner på mellom tre og fem prosent etter internasjonale oppdrag, mens andre av våre allierte opererer med langt større skadefrekvens. Vi ønsket å teste Forsvarets anslag for senskader og plager. Derfor bestemte vi oss for i tillegg til det vanlige intervjuet, å lage et spørreskjema for å kartlegge skadefrekvensen på dette oppdraget.

Vi laget en liste med spørsmål som skulle stilles til alle. Vi spurte om plager og skader de måtte ha erfart etter oppdraget, plager som er vanlige tegn på senskader etter sterke opplevelser: Hudproblemer, leddsmarter, søvnløshet, mageproblemer, blødninger, diabetes, angst, flashbacks, blant annet. Vi førte alle svarene inn i et skjema, slik at vi til slutt kunne summere opp omfanget av plagene og senskadene.

19 rapporterte om helseplager, reaksjoner og ettervirkninger, seks hadde fått posttraumatisk stresslidelse (PTSD), to andre psykiske problemer, fire svekket hukommelse. Flere hadde fått trøbbel med konsentrasjon, søvn, hud, mage, diabetes, ledd/muskler. Samtlige opplevde ikke å ha blitt fulgt opp av Forsvaret i ettertid og nesten samtlige opplevde mangelen på kontakt og behandling som et svik.

Resultatet var oppsiktsvekkende og uventet. Undersøkelsen avdekket en skade/plage-andel på rundt hele 40 prosent. Det er svært mye mer enn Forsvarsdepartementets standard på tre til fem prosent

skade pr. oppdrag. Forsvaret har bygget sitt opplegg for behandling av veteraner på dette anslaget, men samtlige deltakere vi snakket med mener den offisielle skadefrekvensen er alt for lav. I vår undersøkelse fikk de bekreftet at Normed Unikom I var et ekstremt skadelig oppdrag, der deltakerne ble utsatt for svært sterke belastninger.

Ved alle intervjuene spurte vi også om enkeltepisoder, hendelsesforløp, detaljer, og ut fra dette rekonstruerte vi scener som vi kunne bruke for å fortelle historien.

Vi rakk å intervju 46 av 67 Unikom-deltakerne. Vi var på 14 hjemmebesøk over hele landet, i Oslo, Nittedal, Lillehammer, Sande, Stryn, Stavanger, Trondheim, Levanger, Steinkjer, Bardufoss, Bjerkvik og Voss. Resten av intervjuene foregikk på telefon. Vi ville få til flest mulig «hjemme-hos-besøk» og personlige intervjuer. Alle hovedkarakterer ble intervjuet slik, samt flere andre viktige informanter/kilder.

Mange fortalte og beskrev likelydende hendelser, slik at vi fikk dobbeltsjekk på scener og opplysninger. Vi skrev ingen scener/hendelser/episoder uten at de var bekreftet av flere kilder.

Vi valgte bevisst å være to journalister på så mange av dybdeintervjuene som mulig, slik at vi begge hadde tilgang og innsyn med hele materialet og kunne korrige/stille hverandre kontrollspørsmål i skrivefasen. Vi skrev ut absolutt alle notater og intervjuer, slik at alt materiale var kjent og tilgjengelig for begge skrivende journalister.

Vi laget oss en lang tidslinje på papir, som vi rullet ut i redaksjonen vår. På den streket vi opp en lang linje, der vi markerte av de viktigste datoene. Vi skrev ned stikkord og dato for alle hendelsene på post-it-lapper, som vi da plasserte på riktig plass på denne linjen. Dette for å holde kontroll på tidspunkt og type på alle hendelser og anekdoter. Og for å gjøre det lettere å fortelle historien på riktig måte. Denne teknikken gjorde det mye lettere å korrigere og synkronisere scener, anekdoter og fakta. På denne måten følte vi at vi hadde mye større kontroll over hele den store fortellingen.

Vi mente det var best å dele historien opp i episoder. Den var lang, den var komplisert, men foregikk likevel i klart avgrensede faser. Derfor ble det slik:

Del en i BTMagasinet om selve oppdraget og det de ble utsatt for.

Del to i BTMagasinet om tiden etter, manglende oppfølging, sykdom og kampen for å bli anerkjent.

I tillegg skulle dette følges opp med relevante nyhetssaker i papiravis og på nett.

Vi bestemte oss også for å lage en del 3 til BTMagasinet høsten etter, for å følge opp saken etter en tid, for å se om politikernes løfter ble holdt, om soldatene fikk hjelp.

Alle intervjuer med Forsvarsministeren ble tatt opp på bånd, slik at vi kunne sitere henne direkte og ordrett. Dette gav oss en stor fordel når hennes uttalelser kom under diskusjon, ikke minst førte det til at det var umulig for den politiske ledelsen å løpe fra løftene sine.

Før publisering av Del 3 høsten 2008 dro vi til Tyskland for å intervju professor Siegwart-Horst Günther. Han var den første i verden som påviste skader på sivil befolkning som har vært utsatt for forurensning fra uranvåpen. Günther har selv drevet research i områdene sør i Irak der amerikanerne avfyrte 700.000 runder med uranvåpen i 1991, og han har skrevet flere rapporter om dette. Han sitter også på svært sterke bilder av hva strålingen har gjort med mennesker i Sør-Irak.

Vi besøkte også den britiske veteranen Ray Bristow hjemme i Hull, England. Han var på nøyaktig samme sted i Saudi-Arabia som noen av de norske veteranene under den første Golfkrigen i 1991, han tok nøyaktig samme medisiner og ble utsatt for samme påkjenninger. Han er en av få engelske veteraner som har fått dokumentert skade etter kontakt med uranstøv. I alt har han fått påvist 45 forskjellige lidelser som følge av eksponeringen.

Vi publiserte første del av «Irak-marerittet som ingen fikk høre om» i BTmagasinet lørdag 26. januar.

Vå egen «helseundersøkelse» og resultatene i den ble presentert som dobbeltside nyhetsoppslag og førstesideoppslag fredag den 1. februar.

I dette første intervjuet stod også oberstløytnant og sjeflege Reidar Storvik ved Troms Militære Sykehus frem og fortalte om sine egne konsentrasjonsproblemer etter oppdraget i Irak i 1991. Han fortalte også at NormedUnit Unikom1 har en langt høyere sykdomsandel enn noe annet oppdrag han kjenner til i Forsvaret. Han var altså en av våre mest autoritative kilder, fremdeles plassert sentralt i Forsvarets eget helsesystem.

Del 2 ble publisert i BTMagasinet dagen etter, lørdag 2. februar.

Vi samarbeidet med nyhetsredaksjonen om umiddelbar oppfølging av sakene, og for å ta imot tips som måtte komme. Etter hvert ble det naturlig at vi i større grad skrev nyhetssaker selv. Vi fikk også hjelp fra nettredeksjonen i BT.no, som publiserte sakene og la opp til debatt på nett.

Del 3 ble publisert 29. november.

Kildebruk:

Vi valgte altså primært å snakke med deltakerne på Normed Unikom I, de som var førstehåndsvitner til det som skjedde.

Også i Del 2 brukte vi primært hovedkildene i Del 1, for å fortelle hva som hadde skjedd med dem siden de kom hjem fra oppdraget.

Bortsett fra et par rapporter skrevet av helsepersonell, finnes det ikke kjente skriftlige kilder om Normed Unikoms opplevelser. Og som før nevnt, knapt noen i Forsvarets visste lenger at Norge hadde hatt mannskaper der nede. Vi ba derfor alle de vi intervjuet ta med alt de hadde av brev, dokumenter, private fotos eller annen relevant dokumentasjon fra oppdraget. Vi vet at mange tar vare på minner, fotos og papirer fra internasjonale operasjoner, så vi mente at dette kanskje kunne være et like godt kildemateriale på hva som skjedde enn formelle rapporter.

Dette materialet sorterte og systematiserte vi etter første runde med intervjuer.

Av deltakerne fikk vi svært mye verdifullt kildemateriale. Vi fikk konfidensielle rapporter, referater, journaler og telefaks om det som skjedde under oppdraget. Blant annet internavisen som ble sendt hjem til familier i Norge, og telefax-kommunikasjonen mellom ledelsen for Normed-oppdraget og FN-hovedkvarteret, som dokumenterer at FN visste om hva som skjedde de dramatiske månedene sommeren 1991. Vi fikk også se helsekort til noen av deltakerne, som dokumenterte at de måtte ta en rekke medikamenter som senere har fått en del av skylden for senskader som utgjør det såkalte Golfkrigssyndromet.

Veteranene hadde også svært nære private fotos fra selve oppdraget og mange av de mest ekstreme hendelsene. Vi bestemte oss derfor for kun å bruke disse private bildene i Del 1 av historien.

Viktigste skriftlige kilder var:

«Norske militære feltsykehus i internasjonal tjeneste. Er Norge atter beredt?» Spesialoppgave i helseadministrasjon ved det medisinske fakultet, av Lars Einar Ulvestad og Per-Ivar Reitehaug. Ulvestad var selv UNIKOM 1- deltaker. Rapporten beskriver UNIKOM 1 og hendelsene dere i nøkterne ordelag.

Tidsskrift for Den norske legeforening (Artikkel av kirurg Johan Pillgram-Larsen, som også deltok på oppdraget).

Rapport om økonomiske rettigheter ved personskade, arbeidsgruppe nedsatt av Forsvarsdepartementet 2. november 2006 for å vurdere veteraneres rettigheter. Avgitt til Forsvarsdepartementet august 2007.

Vi valgte også bevisst å vente helt til alt forarbeidet var gjort med å konfrontere Forsvarsdepartementet, Forsvarsministren og Forsvaret. Dette var en meget gjennomtenkt avgjørelse, og grunnen til dette er at vi mente en for tidlig konfrontasjon kunne ha ført til at kilder lukket seg og viktig informasjon ikke ville blitt tilgjengelig.

I tillegg fryktet vi at flere av våre kilder ville få ubehagelige henvendelser fra overordnede eller kolleger i Forsvaret før publisering. Beslutningen var basert på mange av erfaringene veteranene hadde med Forsvaret. Vi valgte altså å beskytte våre primære kilder på dette tidspunktet.

Senere fikk vi flere gode kilder i Forsvaret, som åpenbart hadde behov for å fortelle sine versjoner av sakene. Flere veteraner tok også kontakt med oss, og en del av disse henvendelsene førte til gode oppfølgingssaker.

Etterspill og konsekvenser:

Etter publisering følte vi det nesten som om vi hadde vippet lokket av noe svært ubehagelig, noe som hadde ligget der alt for lenge.

Magasinsakene og løpende nyhetssaker avslørte svært store mangler ved Forsvarets og NAVs evne til å håndtere problemet. Forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen ønsket tidlig å formidle at hun ville sette i gang arbeid med en ny lov som skal gjøre livet lettere for syke veteraner. Nyheten om lovforslaget ble sluppet i BT etter at Irak-historien var publisert. Loven skal etter planen gjøre det lettere for senskadede veteraner å få erstatning for yrkesskade, de skal slippe å gå mange ydmykende runder i rettsapparatet for å få det de har krav på.

Forslaget er fremdeles under politisk behandling.

Vi laget oppfølgingssaker, der vi blant annet avdekket at Forsvaret selv i en rapport har påpekt at Forsvarets eget helseregister er utilstrekkelig til å kartlegge veteraners lidelser. Forsvaret har rett og slett ingen komplett oversikt over hvor mange veteraner som har vært hvor, og hvordan det har gått med dem.

Vi har intervjuet forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen flere ganger om temaet. Første gangen ønsket hun å formidle at hun setter i gang utredning for å tilpasse lovverket til veteranenes behov. Likevel svarte hun så utydelig at det vakte sterke reaksjoner blant veteranene. Så vi intervjuet henne enda en gang, der hun lovet at veteranene skulle kontaktes, og tas på alvor.

Høsten 2008, da vi tok opp arbeidet igjen, oppdaget vi at det ikke har skjedd noe som helst etter løftene som ble gitt. I et intervju med oss gikk statsråden ut og unnskyldte det med at ingen veteraner hadde tatt kontakt med dem. Vi kunne motbevise dette ved hjelp av våre kilder, de hadde faktisk henvendt seg om helseundersøkelsene flere ganger. Statsråden måtte deretter dementere utspillet sitt. Og hun kom med konkrete, håndfaste løfter om at veteranene skulle bli kontaktet på rett måte denne gangen.

Saken har vakt sterk politisk debatt. Vi fikk svært mange reaksjoner på sakene, både på telefon, epost, i avisens leserbrevspalter og på debatt- og kronikkplass. Vi fikk over 200 leserreaksjoner de første ukene, nettkommentarer medregnet. Sentrale helsepolitikere ble opprørt, og både Frp og KrF har sendt skriftlige spørsmål til Forsvarsministeren og Helseministeren om hvordan de har tenkt å forbedre støtten til veteranene.

Vi avdekket at de to fagstatsrådene ser svært forskjellig på problemene. Mens forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen ønsket å følge opp veteranene spesielt, sa daværende helseminister Bjarne Håkon Hanssen at han ikke ønsket særbehandling. Regjeringen var altså ikke enig med seg selv om hvilken type hjelp veteranene skal få.

Sakene avslørte også at det er dyp splittelse mellom militær og politisk ledelse i Forsvaret om veteranene. Forsvarssjef Sverre Diesen røpte etter en stund sine innerste tanker: Han vil ha en ny krigspensjon. Forsvarsministeren mener det er nok med lovendringer.

Høsten 2008 foreberedte vi Del 3 av «Irak-marerittet». På den tiden oppdaget vi at det var kommet en rapport i USA som avdekket svært mange senskader hos amerikanske soldater etter Golfkrigen i 1991. Rapporten var laget for den amerikanske kongressen, og fikk bred omtale i USA. Ikke minst fordi den konkluderte med at golfkrigssyndromet er reelt og at årsakene til det ble pekt ut. Vi skrev om det oppsiktsvekkende i rapporten, og at Norge hadde over 200 soldater som tok de samme pillene og ble eksponert for de samme stoffene som gjorde amerikanske soldater syke.

Etter at vi publiserte Del 3 av «Irak-marerittet», våknet den politiske debatten til liv igjen. Det kom krav om skikkelig helseundersøkelse av veteraner fra opposisjonspolitikere på Stortinget. Frp og KrF sendte nye spørsmål til Forsvarsministeren og Helseministeren.

Helsekomiteen på Stortinget reagerte også sterkt, og kom med en fylldig anmerkning til regjeringens budsjettforslag. De ba regjeringen utbedre oppfølgingen av veteraner på en rekke punkter.

For mange veteraner kulminerte 2008 lovende, i og med at statsminister Jens Stoltenberg for første gang nevnte veteraner fra internasjonale operasjoner spesielt i nyttårstalen sin.

Han sa:

«Jeg vil gi en honnør til våre mange veteraner, som med betydelig risiko og belastning har stilt opp både her hjemme og i operasjoner i utlandet».

7. Arbeidstid på prosjektet:

VI startet arbeidet i november 2007, og jobbet stort sett i tre måneder til magasinsakene var publisert i februar 2008. Deretter hadde vi oppfølgingsaker mer eller mindre hver uke fram til slutten av april.

Arbeidet med Del 3 tok til i september 2008 med reising og intervjuer. Så brukte vi om lag to uker til å ferdigstille saken i oktober 2008. Også denne saken resulterte i tidvis oppfølgingsarbeid i to uker.

Totalt har vi brukt om lag fire måneder hver på prosjektet, inkludert en god del reising og arbeid på kvelstid med intervjuer og utskriving.

8: Spesielle erfaringer:

Kontakten med Forsvarsdepartementets presseavdeling har vært en interessant opplevelse. Allerede fra første sak virket det som om historien kom svært brått på statsråden og hennes apparat. Og første intervju med ministeren ble en svært spesiell affære.

Blant annet satt det plutselig en brigadier fra Hæren og en annen offiser der, som vi ikke hadde fått beskjed om. Intervjuet foregikk i en underlig tone, det var etter alt å dømme svært dårlig forberedt.

Etter intervjuet ble vi halt inn på et kontor der en jurist i departementet forklarte oss hvordan de hadde tenkt å endre lovverket for å komme veteranene i møte. Og deretter fikk vi utlevert en liste med det statsråden egentlig hadde tenkt å si til oss...

Senere vikk vi vite fra kilder i Forsvaret at det var dyp konflikt mellom Forsvaret og Forsvarsdepartementet, og at Forsvarssjefen likte svært dårlig at veteranene ikke fikk bedre behandling. Derfor gikk han oppsiktsvekkende nok ut i et oppfølgingsintervju med oss og krevde ny krigspensjon for norske veteraner.

Og det gjorde han etter at hans egen sjef (Forsvarsministeren) noen dager tidligere hadde fortalt om hva hun ønsket: Endringer i de lovene vi har.

Vi vet at Forsvarssjefens utspill førte til svært sterke reaksjoner i departementet. Og vi fikk også vite at vi aldri hadde fått denne saken hvis ikke Forsvarssjefen på det tidspunktet befant seg i USA, og var utenfor en viss rekkevidde.

Under oppfølgingen i november 2008 hadde vi tilsvarende merkelige erfaringer. Vi måtte forholde oss til stadig skiftende pressekontakter, og vi fikk ikke svar på en rekke henvendelser. Høydepunktet kom da en av våre epost-henvendelser ble sendt videre til nyhetsleder hos vår konkurrent Bergensavisen!

Og Forsvarssjefen fikk vi aldri snakke med igjen...

Bergen, 15. januar 2009

Bjørn Asle Nord

Frode Bjerkestrand